

єврозони, незалежно від технологій та обладнання, які застосовуються при наданні цих послуг.

Відповідно до положень Директиви про платіжні послуги міжнародні розрахунки, у тому числі і кредитні перекази, і прямі дебетові платежі, і платежі за банківськими картками, є такими ж ефективними та надійними, як і внутрішні платежі у державах-учасницях. Водночас дана Директива встановлює права та обов'язки для представників сфери платіжних послуг, які надаються на користь споживачів на всій території Європейського Союзу. А також закріплені права і захист усіх користувачів платіжних послуг в ЄС.

На наш погляд, для ефективного формування національного платіжного простору необхідним є інтеграція України в єдиний європейський платіжний простір (SEPA). Позитивними результатами такої інтеграції можна буде вважати запровадження єдиних стандартів на ринку платіжних послуг, істотне зниження тарифів на міжнародні перекази і платежі, а також додаткове залучення до бюджету України мільйони гривень.

Список використаних джерел

1. Directive 2007/64/EC of the European Parliament and of the Council of 13 November 2007 on payment services in the internal market amending Directives 97/7/EC, 2002/65/EC, 2005/60/EC and 2006/48/EC and repealing Directive 97/5/EC Text with EEA relevance [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2007:319:0001:01:en>

2. Regulation (EU) № 260/2012 of the European Parliament and of the Council of 14 March 2012 establishing technical and business requirements for credit transfers and direct debits in euro and amending Regulation (EC) № 924/2009 [Електронний ресурс]. - Режим доступу:

https://www.nbb.be/doc/ts/products/paymentsystems/sepa/regulation_260-2012en.pdf

3. Полный список стран-участниц SEPA. [Електронний ресурс]. - Режим доступу: www.ecb.europa.eu/paym/retpaym/html/map.en.html

Сидорук М.В., студентка 2 курсу факультету №2 НАВС *Науковий керівник:* Камінська Н.В., професор кафедри гуманітарних та загально-правових дисциплін факультету № 2, доктор юридичних наук, професор

Міжнародні стандарти прав та свобод людини і громадянина

У сучасному світі, коли проблема прав людини вийшла далеко за межі окремої держави, виникла необхідність у створенні універсальних міжнародно-правових стандартів, які також визнаються як основні права людини. Ці стандарти відображені у низці важливих міжнародно-правових актів, що встановили загальнолюдські стандарти прав та інтересів особи,

визначивши ту межу, за яку держава не може виходити. Таким чином, права людини стали об'єктом регулювання не лише окремої держави, а й міжнародного співтовариства. Обсяг прав і свобод людини в сучасному суспільстві визначається не лише особливостями певного співтовариства людей, а й розвитком людської цивілізації в цілому, рівнем інтегрованості міжнародного співтовариства.

Основні права людини - гарантована законом міра свободи (можливості) особи, яка відповідно до досягнутого рівня еволюції людства в змозі забезпечити її існування і розвиток та закріплена у вигляді міжнародного стандарту як загальна і рівна для усіх людей.

Ознаки основних прав людини:

1) можливості (свободи) людини діяти певним чином або утримуватися від певних дій, спрямовані на задоволення потреб, без яких вона не в змозі нормально існувати і розвиватися;

2) можливості, що обумовлені біосоціальною сутністю людини, належать їй від народження і не потребують «дозволу» з боку кого б там не було, у тому числі держави. Вони не можуть бути «відібрані» за свавіллям влади держави, оскільки не «дані» нею. Це природні невідчужувані права,

3) можливості, які не обмежені територією держави (позатериторіальні) і не залежать від національної належності людини (наднаціональні): вони належать їй вже в силу того, що вона є людиною. Вони походять від природи людини і покликані формувати та підтримувати в людині почуття власної гідності, її індивідуальність;

4) можливості, що є залежними (у плані здійснення) від можливостей суспільства - рівня його економічного, політико-соціального, духовно-культурного розвитку. Зрозуміло, що рівень розвитку суспільства не залишається незмінним, так само, як і потреби самої людини;

5) можливості, що мають правовий характер, оскільки внесеш до законодавчих актів, які створені в межах держави і на міжнародному рівні. Визнання, дотримання, охорона і захист державами (у результаті угод) основних прав людини, закріплених на міжнародному рівні, є свідченням про те, що вони стали не лише об'єктом міжнародного регулювання, але й міжнародними стандартами. Положення про права людини, що містяться у статтях Статуту ООН (1945), стали основою становлення нового інституту права - міжнародного захисту прав людини і основних свобод. 10 грудня 1948 р. Генеральна Асамблея ООН затвердила Загальну декларацію прав людини, яка проголосила центральний пункт концепції прав людини - визнання людської гідності кожної особи. З 1948 р. 10 грудня відзначається в усьому світі як День прав людини. Права людини набули цінності, яка належить усьому міжнародному співтовариству, і отримали обґрунтування в міжнародному праві як правовий стандарт, до якого повинні прагнути всі народи і держави. З моменту визнання цих прав кожна людина набувала певного правового статусу відповідно до міжнародного гуманітарного і, разом із ним, національного права.

Комплекс міжнародних документів (Загальна декларація прав людини 1948 р., Міжнародний пакт про економічні, соціальні і культурні права і Міжнародний пакт про громадянські і політичні права, прийняті ООН у 1966

р., Факультативний протокол до останнього) складають Міжнародний білль прав людини (або Хартію прав людини). Міжнародні пакти про права людини поклали на держави обов'язок забезпечити поступове здійснення в них прав усіма необхідними засобами, включаючи законодавчі. До сучасних міжнародно-правових актів належать:

(1) Міжнародний білль про права людини, що проголошує невід'ємні права і основні свободи людини;

(2) угоди, спрямовані на запобігання і покарання злочинів, що призводять до грубих масових порушень прав людини (Конвенція про незастосування строку давності до воєнних злочинів і злочинів проти людства від 26 жовтня 1968 р., Конвенція про запобігання злочину геноциду і покарання за нього від 9 грудня 1948 р.);

(3) конвенції, спрямовані на захист груп населення, що потребують особливої турботи з боку держави (Конвенція про права дитини 1989 р., Конвенція про охорону материнства 1952 р., Конвенція про статус осіб без громадянства 1954 р. та ін.);

(4) конвенції, що мають на меті захист індивіда від зловживань з боку державних органів і посадових осіб. А також документи, що передбачають можливість окремих осіб домагатися розгляду їх скарг (петицій) на свій уряд у міжнародних органах (Конвенція проти катувань та інших жорстоких, нелюдських або таких, що принижують гідність, поведження та покарання від 10 грудня 1984 р., Женевські конвенції 1949 р. про захист жертв війни і Додаткові протоколи до них 1977 р., Факультативний протокол та ін.). Кожна країна світу, що взяла на себе зобов'язання виконувати міжнародні конвенції, у тому числі про права людини, повинна керуватися принципами і нормами цих угод у своєму внутрішньому законодавстві. Держави, що взяли на себе зобов'язання виконувати міжнародні документи про права людини, зобов'язані створити умови для здійснення і захисту прав кожної людини. Практично всі сучасні конституції демократичних держав мають норми, які у загальній формі гарантують непорушність основних прав людини.

Отже, міжнародні стандарти щодо основних прав, свобод людини і громадянина є важливими і мають значний вплив на внутрішнє законодавство як України, так і інших держав. Міжнародні стандарти щодо основних прав та свобод людини і громадянина встановлені низкою нормативних актів, а саме: Загальна декларація прав людини, Міжнародний пакт про політичні та громадянські права, Європейська соціальна хартія, Європейська конвенція про захист прав та фундаментальних свобод людини з протоколами та інші.

Міжнародно-правові акти закріплюють такі основні права та свободи людини і громадянина: принцип рівності всіх громадян незалежно від мови, статі, кольору шкіри, релігійних, політичних переконань та інших ознак; право на життя; право людини на повагу до її гідності; право на недоторканість житла; право на невтручання в особисте та сімейне життя; право на об'єднання; право на мирні збори та маніфестації; право на працю; право на відпочинок; право на охорону здоров'я та інші права. Кожна держава повинна забезпечувати механізм реалізації захисту прав та свобод своїх громадян. Це невід'ємна складова демократичної держави.

Список використаних джерел

1. Загальна декларація прав людини 1948 р. / Електронний ресурс]. - Режим доступу: www.rada.gov.ua
2. Європейська конвенція про захист прав та фундаментальних свобод людини з протоколами 1950 р. / Електронний ресурс]. - Режим доступу: www.rada.gov.ua
3. Міжнародний пакт про економічні, соціальні та культурні права 1966 р. / Електронний ресурс]. - Режим доступу: www.rada.gov.ua